

647

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 maja 1952 r.

w sprawie uprawnień Narodowego Banku Polskiego do udzielania indywidualnych zezwoleń dewizowych.

Na podstawie art. 11 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Nadaje się Narodowemu Bankowi Polskiemu uprawnienia do udzielania zezwoleń indywidualnych:

- 1) na czynności z zakresu obrotu wartościami dewizowymi z zagranicą i w kraju, na dysponowanie mieniem posiadanym za granicą oraz na wywóz i przywóz wyrobów użytkowych ze złota lub platyny, innych metali szlachetnych, kamieni szlachetnych i klejnotów — uzależnione przepisami prawa dewizowego od zezwolenia Ministra Finansów, z wyjątkiem zezwoleń na czynności własne Ministerstwa Finansów i jednostek temu Ministerstwu podległych;
- 2) na posiadanie wartości dewizowych w kraju.

2. Wymienione uprawnienia Narodowego Banku Polskiego do udzielania zezwoleń indywidualnych nie dotyczą zatwierdzania umów, w wyniku których następują lub mają nastąpić płatności w stosunkach z zagranicą, ani zatwierdzania preliminarzy administracyjnych wydatków dewizowych.

§ 2. Warunki udzielania przez Narodowy Bank Polski zezwoleń indywidualnych ustali instrukcja.

§ 3. Do decyzji Narodowego Banku Polskiego stosuje się odpowiednio przepis art. 10 ust. 2 ustawy dewizowej.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 5 czerwca 1952 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

648

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 maja 1952 r.

w sprawie stosowania postanowień niektórych dewizowych przepisów wykonawczych wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy dewizowej.

Na podstawie art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 1 i art. 41 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do czasu wydania zarządzeń w wykonaniu ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 133) należy w sprawach dewizowych nadal stosować wszystkie postanowienia zarządzeń, instrukcji,

okólników i uchwał generalnych Ministra Skarbu, Ministra Finansów i Komisji Dewizowej obowiązujących w dniu 4 czerwca 1952 r., o ile nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy dewizowej.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 5 czerwca 1952 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

649

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 30 kwietnia 1952 r.

w sprawie cen obowiązujących na najbardziej powszechne naprawy podstawowych maszyn i narzędzi rolniczych oraz ich części.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) oraz stosownie do § 4 uchwały Nr 106 Prezydium Rządu z dnia 1 marca 1952 r. w sprawie zaopatrzenia wsi w wytwory hutnicze i wyroby żelazne zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie niniejsze dotyczy cen za wymienione w załączniku do niniejszego zarządzenia naprawy podstawowych maszyn i narzędzi rolniczych oraz ich części, wykonywane przez indywidualne zakłady rzemieślnicze.

§ 2. 1. Ceny za naprawy określone w § 1 nie mogą przekraczać cen maksymalnych wymienionych w cenniku maksymalnym za najbardziej powszechne naprawy podstawowych maszyn i narzędzi rolniczych oraz ich części, stanowiącym załącznik do niniejszego zarządzenia.

2. Ceny wymienione w cenniku rozumie się jako całkowitą należność za wykonaną usługę, łącznie z materiałem pomocniczym, jak koks, acetylen, tlen, karbid, drut do spawania, smary itp., jednak bez kosztu części wymiennych oraz śrub, użytych do naprawy, które dolicza się po cenach detalicznych zwiększonych o 20%.

3. W przypadku braku gotowych części ceny za dorobienie części wymiennej z materiału własnego rzemieślnika nie mogą przekraczać więcej aniżeli 50% ceny detalicznej takiego samego wyrobu masowego.

§ 3. 1. Upoważnia się prezydium wojewódzkich rad narodowych do ustalania w uzasadnionych przypadkach, zwłaszcza o ile chodzi o okręgi uprzemysłowione, na wniosek izby rzemieślniczej cen przekraczających ceny wymienione we wskazanym wyżej cenniku, nie więcej jednak niż o 20%.

2. Podwyższenie ceny dotyczyć może terenu całego województwa lub jego części.